

hvorfor kom de ikke med det samme? Og hvorfor forsøgte man i første omgang at tørre sagen og ansvaret af på justitsministeren? Hvorfor påtog statsministeren sig ikke selv ansvaret fra starten og fremlagde alle de oplysninger, som ministeren lå inde med, og som jo undervejs er kommet frem? Flere gange har oppositionen grebet statsministeren i at modsige sig selv for nu at sige det på en pæn måde.

Det ene af de store spørgsmål er naturligvis, hvorfor regeringen i første omgang aflyste besøget. Var det udelukkende på grund af manglende ressourcer i politiet, som der stod i pressemeddelelsen, eller var det en konkret trussel? Rushdie siger selv det modsatte. Han oplyste i går, at han ikke var bekendt med nogen konkret trussel, og han demonstrerede det jo på fin vis ved at tage på værtshusturné i går aftes. Så hvem har ret? Er det regeringen, som vi hidtil ikke har kunnet nære den store tillid til, og som dækker sig bag fortrolighed og hensynet til landets sikkerhed? Eller er det Salman Rushdie, der siger sandheden?

I øvrigt så sagde Rushdie noget ganske interessant, som jeg er helt enig med ham i, nemlig at selv om der forelå en konkret trussel, så mente han, at besøget skulle gennemføres alligevel for at vise præstestyret, at truslerne ingen effekt har. Det er utrolig vigtigt at vise præstestyret, at vi fordømmer den dødstrussel, det har udstedt.

Igen har det været et rent detektivarbejde for Folketinget at skulle finde svarene på spørgsmålene, hvilket jo naturligvis er ganske utilfredsstillende. Fremskridtspartiet har en mistanke om, at der har ligget en skjult dagsorden, som er blevet camoufleret af forskellige krumspring, men vi ved det ikke, og vi får det næppe heller at vide.

Et lige så vigtigt spørgsmål i den sammenhæng, som befolkningen også har krav på at få svar på, er, om der var tale om en intern trussel i Danmark, eller om der var tale om en ekstern trussel fra udlandet. Og det spørgsmål kan godt besvares, uden at regeringen røber sine kilder, og uden at regeringen i øvrigt røber hemmeligheder. Det må være rimeligt, at befolkningen får klar besked, så de kan tage deres forholdsregler, og samtidig må det også være et krav, at regeringen gør sig nogle overvejelser om, hvad regeringen vil gøre ved situationen, hvis der er tale om en intern trussel i Danmark. Men som sagt, der kan jo have været gode grunde til i første omgang at aflyse besøget. Om det er korrekt, vil vi bare aldrig få at vide.

Men se, der er jo så ingen undskyldning for ikke med det samme at træffe konkret beslutning om, hvordan og hvornår prisoverrækkelsen så kunne finde sted i stedet for her i København. Hele det arrangement, der nu er afviklet, burde regeringen jo have besluttet sig for den 10. oktober i samarbejde med Rushdie.

Hvis truslen var reel, så kan det desuden undre, at Radioavisen to gange i timen hele dagen i går kunne berette om, hvor Rushdie befandt sig henne. Hvorfor kom Radioavisen hele tiden med de oplysninger? Hvem kan have glæde af hver halve time at få at vide, hvor Rushdie befandt sig henne, hvis vi lige ser bort fra eventuelle terrorister, som vi jo ikke har set skyggen af? Men hvis man ser bort fra dem, så kan der ikke være meget nyhedsværdi tilbage i, at man hver halve time skal have at vide, præcis hvor Rushdie befandt sig henne.

Hvis der var en konkret trussel og besøget skulle aflyses, så kommer det næste spørgsmål imidlertid: Hvorfor den klodsede håndtering af sagen? Hvorfor gjorde regeringen sig så meget til grin for så alligevel at invitere Rushdie til at komme dagen før det planlagte besøg? Hvorfor skulle Danmarks omdømme rides så hårdt i lakken blot for at flytte arrangementet en dag og med den konsekvens, at oppositionen måtte træde til og føre Danmarks udenrigspolitik?

Salman Rushdie-sagen er i sig selv nok til at berettiggøe oppositionen til ganske hårdt at kritisere regeringens handlekraft, men selv for dem, der mener, at sagen er for lille til at kritisere regeringen, så er sagen alligevel i kraftigt vink med en vognstang om, at regeringen med statsministeren i spidsen er udbrændt, handlingslammet og uden styring. Regeringen trænger ganske enkelt til en pause.

Som debatten har udviklet sig i dag og med den sammensætning, som Folketinget har, er det imidlertid et faktum, at regeringen ikke bliver bevilget en pause af oppositionen, men regeringen kan jo selv indgive en ansøgning om orlov. Og uanset om regeringen vælger at ansøge om uddannelsesorlov eller sabbatorlov, så vil Fremskridtspartiet se meget positivt på orlovsansøgningen.

Hvis man så skal prøve at vende blikket mod den motiverede dagsorden, som er blevet foreslået af SF og Enhedslisten, kunne jeg godt tænke mig at stille et enkelt spørgsmål til den motiverede dagsorden for at få fuldt overblik over, hvad det er, man mener med den dagsorden, man har foreslået. Nu er den jo blevet delt rundt